

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 września 2015r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w W. na rzecz W. K. kwotę 9.360,00 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.680,00 zł od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.680,00 zł od dnia 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty a nadto kwotę 1517,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że w dniu 24 czerwca 2014 r. została zawarta umowa sponsorska między małoletnią M. K. – sportowcem uprawiającym tenis ziemny a Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w W.. Przez zawarcie umowy Sponsor (pozwany) zobowiązał się do wsparcia finansowego Zawodnika (powódki) w zamian z używanie dostarczonych przez Sponsora koszulek, czapek i spodenek z logo Sponsora, dbania o wizerunek i dobre imię Sponsora jak również promowania pozwanego podczas wydarzeń sportowych (pkt. 1 umowy). Powódka zobowiązywała się do dołożenia wszelkich starań aby wyniki sportowe były jak najlepsze, jak również udzieliła zgody na wykorzystywanie przez pozwanego swojego wizerunku i danych osobowych w związku z promocją i reklamą pozwanego.

W zamian Sponsor zobowiązał się do przekazywania wynagrodzenia powódce w wysokości 4.680 zł w terminie do 10 – go każdego miesiąca przez okres 1 roku od lipca 2014 roku. Powódka zobowiązała się w umowie do wykorzystywania środków finansowych pochodzących z realizacji umowy na zrefinansowanie kosztów związanych z udziałem w turniejach krajowych i międzynarodowych oraz na bieżące wydatki związane z utrzymywaniem właściwej formy sportowej. Umowa nie przewidywała innych obowiązków powódki.

Strony zastrzegły na rzecz pozwanego możliwość wypowiedzenia umowy w wypadku, gdyby powódka nie wywiązywała się z obowiązków wynikających z umowy.

Pismem z dnia 28 października 2014 r. pozwany wypowiedział umowę sponsorską ze skutkiem na 30 listopada 2014 r., podając jako przyczynę zakończenie współpracy między (...) Związkiem (...) a grupą (...), w skład której wchodzi pozwany.

Pozwany jest członkiem grupy (...).

Pismem z dnia 8 grudnia 2014 r. pozwany zwrócił się do przedstawicieli ustawowych powódki o przedstawienie szczegółowej informacji na temat obowiązku promowania sponsora oraz sposobu wydatkowania środków.

Pismem z dnia 3 lutego 2015 r. pozwany – przedsiębiorstwo działające w grupie (...) złożyło ponowne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy „ze skutkiem natychmiastowym” z powodu powołania się na niewykonywanie przez powódkę umowy, co miało polegać na braku złożenia sprawozdania o sposobie wykonywania przez powódkę umowy.

Pismo z 8 grudnia 2014 r., w którym wezwano pozwaną do złożenia sprawozdania było doręczone przedstawicielom ustawowym powódki przez awizo. Powódka nie złożyła powyższego sprawozdania aż do 15 lutego 2015 r., kiedy to zostało nadane pismo pełnomocnika powódki, w którym przedstawiła listę 10 turniejów z lat 2014/2015 w których brała udział powódka.

W. K. w lipcu 2015 r. znajdowała się na 157 pozycji światowego rankingu juniorów (...). Poprawiła w ten sposób swoje statystyki z końca roku 2014 r. z pozycji 283. W okresie od sierpnia 2014 r. do końca czerwca 2015 r. brała udział w trzynastu międzynarodowych turniejach, odbywających się na całym świecie. Powódka jest członkiem kadry narodowej juniorów i jedną z czołowych zawodniczek w Polsce. W. K. zawsze sumiennie podchodziła do obowiązków związanych z ujawnianiem logo sponsora i posługiwała się materiałami reklamowymi przekazanymi przez sponsora

a zawierającymi logo grupy kapitałowej, w skład której wchodzi pozwany. Nazwisko powódki nie jest znane szerszym kręgom społeczeństwa. Powódka znana jest tylko w swoim wąskim gronie sportowym.

Sąd I Instancji ustalił okoliczności faktyczne na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów (umowy i treści pism) oraz zeznań dwóch świadków wnioskowanych przez stronę powodową. Wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań dwóch świadków, to jest A. B. i B. S. należało oddalić, gdyż okoliczności które miały być nimi dowodzone były w istocie niesporne a zatem przeprowadzenie dowodu było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego powoływał się na fakt, iż pozwany wchodzi w skład grupy (...). Okoliczność ta nigdy nie była kwestionowana przez stronę powodową. Nigdy nie było też kwestionowane w toku procesu, iż grupa (...) zakończyła współpracę z (...) Związkiem (...) i w związku z tą okolicznością złożono pierwsze oświadczenie o wypowiedzeniu. Równie niesporne było to, iż powódka nie odpowiedziała bezpośrednio na pismo wzywające ją do złożenia sprawozdania z realizacji umowy a pismo to było doręczone w trybie awizo.

W rozważaniach Sąd Rejonowy podnosił, że powództwo było w całości zasadne. Pozwany nie wykazał by zachodziła okoliczność przewidziana w umowie a uzasadniająca wypowiedzenie umowy. Brak było również ustawowych podstaw wypowiedzenia umowy.

Strony łączyła umowa sponsorska. Umowa sponsorska bywa określana jako umowa nienazwana, konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna i wzajemna. Umowa ta może łączyć cechy umów nazwanych takich jak chociażby umowa darowizny, zlecenie, najem powierzchni reklamowej itp. Stąd też szczególnie istotne jest ustalenie – w okolicznościach konkretnego wypadku, jaki był cel umowy i funkcja świadczeń stron (bądź strony). W doktrynie zaproponowano określenie sponsoringu jako odpłatnego przysporzenia majątkowego w pieniądzach, rzeczach lub usługach, dokonywane przez sponsora na rzecz sponsorowanego, w celu wykonania przez sponsorowanego czynności określonych w umowie, zmierzających do utrwalenia lub zwiększenia renomy sponsora oraz stopnia jego popularności w danym środowisku społecznym, jak również do zwiększenia jego zysków .

Jedynym problemem w tej sprawie jest bowiem to, czy istniała podstawa prawna do wypowiedzenia umowy zawartej między stronami na czas oznaczony, inna niż określona w punkcie 2 Postanowień końcowych stanowiących, iż „sponsorowi przysługuje prawo do wypowiedzenia niniejszej umowy w przypadku, gdyby druga strona nie wywiązywała się z obowiązków z niej wynikających”.

W ocenie Sądu I instancji w tej konkretnej sprawie na powódce – zawodniku sponsorowanym, nie ciążył obowiązek składania sprawozdań z wykonania umowy. Obowiązek ten nie został określony w treści samej umowy. Nie jest też zasadne powoływanie się na art. 740 k.c., który to przepis wprowadza obowiązek przyjmującego zlecenie do udzielania dającemu zlecenie wiadomości o przebiegu sprawy, a po wykonaniu zlecenia złożenia mu sprawozdania.

Zastosowanie tego przepisu w konkretnej sprawie byłoby nieprawidłowe z uwagi na nasilenie elementów mecenatu w umowie łączącej strony, które wskazują na jej większe podobieństwo do umowy darowizny niż odpłatnego świadczenia usług faktycznych. Powódka uprawia dyscyplinę sportową, która z założenia nie ma egalitarnego charakteru. W. K. jest młodą zawodniczką dopiero rozwijającą swoje talenty. Nie ulega zatem wątpliwości, iż siła reklamowa jej nazwiska jest nikła. W preambule umowy strony wyraźnie podkreśliły, iż umowa ta jest zawierana „w trosce o rozwój Zawodnika” oraz w celu „zapewnienia jego możliwości pełnego wykorzystania talentu oraz dalszego wzrostu umiejętności w zakresie uprawianej dyscypliny sportu”. W preambule umowy, która ma znaczenie dla wykładni oświadczeń woli stron, gdyż wskazuje na zasadniczy cel umowy, nie wymieniono interesów gospodarczych i reklamowych pozwanego. Stąd też niniejszy stan faktyczny diametralnie różni się od sprawy będącej przedmiotem uwagi Sądu Najwyższego w orzeczeniu z dnia 28 września 2004 r. (IV CK 640/03, OSNC 2005/9/157). W tamtej sprawie strony uzgodniły comiesięczne wynagrodzenie dla klubu sportowego za zamieszczanie ściśle określonych reklam podczas meczów i konferencji prasowych, tak by były one widoczne w relacjach telewizyjnych. Wprawdzie w niniejszej sprawie powódka zobowiązywała się do korzystania z przedmiotów oznaczonych logo pozwanego (spodenki, czapki itp.) a zatem pozwany nie chciał pozostać anonimowy, tym niemniej istotą świadczeń ze strony powódki nie było prowadzenie działalności reklamowej, bezpośrednio zwiększającej atrakcyjność gospodarczą sponsora. Skutek ten mógł być

oczywiście osiągnięty pośrednio, dzięki przenikaniu do wąskiej grupy widzów turniejów sportowych nazwy sponsora, widocznych na ubiorze powódki. Wprawdzie umowa upoważniała sponsora do wykorzystania wizerunku zawodniczki w celach związanych z promocją lub reklamą sponsora, lecz nie to było bezpośrednim celem umowy. Jak już zostało wskazane, zmierzała ona przede wszystkim do zapewnienia możliwości rozwoju talentu sportowego powódki, między innymi dzięki zapewnieniu finansowania jej potrzeb sportowych w stałej wysokości, przez okres 12 miesięcy. W sprawie będącej przedmiotem uwagi Sądu nie chodziło zatem o ściśle określenie działań zawodniczki, zmierzających do reklamy sponsora, lecz o zasygnalizowanie osobom interesującym się sportem troski sponsora o rozwój talentu sportowego powódki. Zdaniem Sądu więcej w omawianej umowie cech umowy darowizny niż odpłatnego zlecenia, pomimo nawiązania do możliwości wykorzystania wizerunku w reklamie pozwanego.

Drugi argument wskazujący na brak obowiązku składania sprawozdań, wynika z funkcji jaką pełni art. 740 k.c. Otóż klasyczna umowa zlecenia zmierza do zmian w sferze prawnej dającego zlecenie, stąd też „powinien on mieć zagwarantowaną możliwość uzyskania informacji o realizacji umowy. Art. 740 k.c. ma zatem umożliwić sprawowanie kontroli przez zlecającego nad poczynaniami przyjmującego zlecenie, skoro znajdują one odbicie w jego sytuacji prawnej. W niniejszej sprawie nie zachodziła taka sytuacja. Pozwany nie wykazał w żaden sposób by jego interesy mogły być naruszone przez brak kontroli nad poczynaniami powódki.

Ostatnia możliwa podstawa wypowiedzenia umowy w niniejszej sprawie to art. 746 k.c. Uwagi na ten temat mają jednak charakter uzupełniający, gdyż w ocenie Sądu – z przyczyn przedstawionych przy ocenie prawnej umowy łączącej strony, w ogóle w grę nie wchodziło stosowanie – nawet odpowiednie – przepisów o zleceniu. Nawet jednak gdyby zanegować ten pogląd i przyjąć odpowiednie stosowanie przepisów o zleceniu w oparciu o art. 750 k.c., to należy podkreślić, iż strony w umowie wyraźnie określiły, kiedy umowa może być wypowiedziana. Ograniczyły w ten sposób dopuszczalność jej wypowiedzenia z dowolnych przyczyn (art. 746 § 2 zd. 1 k.c.). W grę nie wchodziły też ważne powody uzasadniające wypowiedzenie umowy w każdym czasie (art. 746 § 3 k.c.). W orzecznictwie i piśmiennictwie podkreśla się, iż ważnymi przyczynami są m.in. naruszenie klauzuli poufności, podjęcie działalności konkurencyjnej wobec kontrahenta, uzasadnioną ocenę, że cel umowy nie zostanie osiągnięty z przyczyn leżących po stronie kontrahenta (wyrok SN z 24 września 1998 r., I CKN 448/98), utratę zaufania spowodowaną sprzeniewierzeniem powierzonych środków pieniężnych i korzystaniem z nich dla własnych korzyści oraz nagłą chorobę lub zmianę sytuacji życiowej kontrahenta, wpływającą na wykonanie umowy

W wypadku umowy sponsorskiej zawartej w oparciu o art. 353¹ k.c., ważnymi przyczynami które uzasadniałyby wypowiedzenie umowy na zasadzie analogii legis z art. 746 § 3 k.c., byłaby utrata przymiotów osoby wartościowej, której w interesie społecznym oraz interesie sponsora udzielana jest pomoc w danej dziedzinie kultury, nauki, sztuki lub sportu. Chodzi tutaj w szczególności o zachowania nieakceptowane społecznie, sprzeczne z ideą sportu, nauki, kultury itp. takie jak plagiat (sponsoring w dziedzinie nauki), doping (sport) lub też zachowania polegające na popełnianiu przestępstw lub ewidentnie naganne moralnie. Tego typu działania uderzają w ideę mecenatu i sponsoringu, jaką jest obopólna korzyść sponsora i sponsorowanego, wynikająca z promowania działań społecznie pozytywnych. Z uwagi na cel umowy, niezasadne byłoby powiększanie katalogu ważnych przyczyn o zdarzenia leżące poza celem umowy, związane ze zmianą decyzji sponsora, jak chociażby wycofanie się ze sponsorowania danej dziedziny sportu. To bowiem pozostawałoby w sprzeczności z zasadą, iż umowy są wiążące.

Żadna z tych okoliczności nie zachodziła w niniejszej sprawie. W szczególności ważną przyczyną nie było zakończenie współpracy grupy kapitałowej, w skład której wchodził pozwany z (...) Związkiem (...). Okoliczność ta leżała poza umową łączącą strony i nie miała z nią bezpośredniego związku. Pozwany zobowiązał się bowiem do udzielania wsparcia powódce a (...) Związkowi (...).

Z uwagi zatem na brak skutków prawnych oświadczeń o wypowiedzeniu umowy, należało zasądzić na rzecz powódki wynagrodzenie za dwa ostatnie miesiące obowiązywania umowy sponsorskiej. Okolicznością niesporną było bowiem to, iż pozwany nie uregulował powyżej płatności w kwotach po 4.680 zł w terminach do 10 stycznia 2015 r. i 10 lutego 2015 r.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. uznając, iż pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, poczynawszy od 11 stycznia 2015 r. i 11 lutego 2015 r.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. biorąc pod uwagę wysokość opłaty sądowej (300 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1217 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, która zaskarżyła go w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła :

1. naruszenie prawa materialnego , a w szczególności:

- art. 734 i n. w związku z art. 750k.c. poprzez nieprawidłową wykładnię i błędne przyjęcie, że do stosunku prawnego łączącego strony nie znajdują zastosowania przepisy o zleceniu;

- art. 740 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powódka nie miała obowiązku złożyć pozwanej sprawozdania z wykonania umowy mimo pisemnego wezwania skierowanego do powódki przez pozwaną;

-art. 746 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że pozwana nie była uprawniona do rozwiązania łączącej strony umowy, w tym również nie była upoważniona do rozwiązania umowy z ważnych powodów;

- błędne przyjęcie, że powódka mogła domagać się spełnienia świadczenia przez pozwaną mimo braku dowodów, że powódka należycie wykonywała obowiązki wynikające z umowy i w sytuacji kiedy pozwana jednoznacznie kwestionowała tę okoliczność;

2. naruszenie prawa procesowego mające zasadniczy wpływ na wynik postępowania, a w szczególności:

- art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania świadka wnioskowanego przez pozwaną oraz pominięcie dowodu z przesłuchania stron;

- art. 233 k.p.c. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że powódka udowodniła fakt należytego wykonania obowiązków wynikających z umowy, podczas gdy dowody złożone przez powódkę nie pozwalały na stwierdzenie tego faktu;

3. nierozpoznanie zarzutu braku dowodu, że strony zawarły umowę sponsorską na warunkach opisywanych przez powódkę, a w szczególności przewidującą dotację dla powódki w okresie do dnia 1 lipca 2015r.

Pozwana wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, względnie o:

2. uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy omówi zarzuty prawa procesowego a następnie prawa materialnego.

Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego na naruszeniu przepisów prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na jednostronnej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji, zaś skarżący prezentując niezadowolone z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazał, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje apelacji polemiczny charakter. W toku postępowania Sąd I instancji prawidłowo ustalił, w oparciu o zeznania świadków M. W. i T. A., że powódka duże znaczenie przywiązywała do spraw związanych z logo. Świadek T. A. wprost zeznał, że powódka była sponsorowana przez Euro (...) i nosiła ich logo. Ponadto powódka przedstawiła fotografię w stroju z logo Euro (...), należy nadmienić, że okoliczność tę sam pozwany przyznał w apelacji. Ponadto zgodnie z zapisem umowy z dnia 24 czerwca 2014r. punkt 1 powódka zobowiązana była do używania na niosek sponsora dostarczonych koszulek, czapek, spodenek z logo sponsora. Pozwany nie udowodnił w toku procesu, że wystąpił do powódki z wnioskiem o używanie w/w ubrań.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania świadka wnioskowanego przez pozwaną oraz pominięcie dowodu z przesłuchania stron to należy stwierdzić, że zasadnie Sąd Rejonowy pominął powyższe dowody, bowiem okoliczności co do których miał świadek i strona zeznawać nie były kwestionowane w toku procesu przez powódkę. Nie była kwestionowana okoliczność, że była współpraca pomiędzy (...) a spółkami grupy (...), przyczyny zaś rozwiązania umowy sponsorskiej były podane w piśmie rozwiązującym umowę. Ponadto powódka nie zaprzeczyła, że była wezwania do złożenia sprawozdania i tego nie uczyniła. Ponadto pozwany nie sprecyzował jasno okoliczności, na które miały dodatkowo te osoby zeznawać ogólnie podając, że na potwierdzenie okoliczności przytoczonych w pozwie. Tak skonstruowana teza dowodowa jest niejasna i nieprecyzyjna, bowiem nie wskazuje jakie konkretnie okoliczności pozwany chciałby wykazać przedmiotowymi dowodami i dlatego była praktycznie nie możliwa do zbadania pod względem zasadności przez Sąd.

Tak więc niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 227 k.p.c.

Reasumując ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy zostały również przez niego w prawidłowy sposób ocenione pod względem materialnoprawnym. Trafne Sąd I instancji przyjął, że w niniejszej sprawie, że nie mają zastosowania przepisy o zleceniu. Po pierwsze najpierw należało zbadać umowę łączącą strony co Sąd Rejonowy uczynił prawidłowo.

Stosownie do art. 353¹ k.c. strony mogły ułożyć stosunek prawny według swojego uznania, byleby treść i cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Strony łączyła umowa którą nazwały „sponsorska”. Celem jej jak wynika z części wstępnej umowy było zapewnienie powódce jako zawodnikowi możliwości rozwoju talentu i dalszego wzrostu umiejętności w zakresie uprawianej dyscypliny sportu. Określała ona obowiązki sponsora i sponsorowanego. Przez zawarcie umowy sponsor zobowiązał się do wsparcia finansowego zawodnika w zamian za czynności określone ściśle w umowie. Do nich należało: używanie na wniosek sponsora dostarczonych koszulek, czapek, spodenek z logo sponsora, dbanie o wizerunek i dobre imię sponsora, promowanie sponsora podczas wydarzeń sportowych. Ponadto sponsorowany wyraził zgodę na podanie przez sponsora do wiadomości publicznej treści punktu 1. przedmiotu umowy oraz wykorzystanie wizerunku oraz wykorzystanie danych osobowych i wizerunku zawodnika w celach związanych z promocją i reklamą sponsora. Ponadto strony ustaliły, iż sponsor w ramach realizacji umowy będzie przekazywał wynagrodzenie w wysokości 4680zł (pomniejszonej o podatek) na rachunek sponsorowanego. Ponadto sponsorowany zapewnił, że środki finansowe pochodzące z niniejszej umowy zostaną przeznaczone na sfinansowanie kosztów związanych z udziałem zawodnika

w turniejach krajowych i międzynarodowych oraz na bieżące wydatki związane z utrzymaniem właściwej formy. Umowa została zawarta na okres 1 roku z datą początkową 1.07.2014r. Strony zastrzegły, że sponsorowi przysługuje prawo do wypowiedzenia niniejszej umowy w przypadku gdyby druga strona nie wywiązała się z obowiązków z niej wynikających.

Dokonując wykładni oświadczeń woli należy mieć na względzie treść art. 65§2 k.c. a więc należy badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy.

Analizując treść umowy, jej cel ukierunkowany na rozwój talentu i podwyższenie umiejętności powódki jako sportowca, krótki czas jej trwania (1 rok) należy dojść do wniosku, że strony przewidziały, że sponsor może wypowiedzieć umowę tylko w takiej sytuacji gdyby druga strona nie wywiązała się z obowiązków z niej wynikających. Umowa przewidywała możliwość jej rozwiązania dla sponsora i dlatego też nie mogą być w niniejszej sprawie zastosowane przepisy o umowie zlecenia art. 734k.c. 750 k.c. i 746 k.c. dotyczące rozwiązania umowy przez dającego zlecenie w każdym czasie. Takie uprawnienie zaprzeczało by celowi umowy jakim jest łożenie środków finansowych na rozwój i wzrost umiejętności sportowca przez określony w umowie czas oraz powodowałoby brak stabilności dalszego jego rozwoju, praktycznie uniemożliwiałoby dalsze trenowanie. Powodowałoby to niemożność brania udziału w zaplanowanych z góry turniejach z powodu ryzyka, iż w każdym czasie sponsor może się wycofać ze sponsoringu i wtedy nie będzie zawodnika stać na np. sfinansowanie pobytu na turniejach. Dlatego też przepis art. 746§1 k.c. poprzez art. 750 k.c. nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Reasumując pozwany nie wykazał by zachodziła okoliczność przewidziana w umowie a uzasadniająca wypowiedzenie umowy. Pozwany jako przyczynę wypowiedzenia umowy powoływał się na zakończenie współpracy pomiędzy (...) Związkiem (...) w W. a pozwanym. Nie jest to przyczyna wskazana w umowie skutkująca rozwiązaniem umowy. Dlatego też zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki roszczenia objętego pozwem. Kwestia czy pozwana była uprawniona do żądania od powódki sprawozdania z wykonania umowy jest kwestią drugorzędną, nie mającą wpływu na przyczynę wypowiedzenia przez pozwaną umowy. Należy zauważyć, że pozwana zaczęła żądać od powódki sprawozdania już po podjęciu przez pozwaną decyzji o wypowiedzeniu umowy. Działania pozwanej świadczą, iż poszukiwała alternatywnej przyczyny rozwiązania umowy. Jednakże należy podnieść, że umowa łącząca strony nie nakładała na powódkę obowiązku przedstawiania sprawozdania i na podstawie art. 740 k.c. taki obowiązek nie może zostać rozszerzony, a to z tych przyczyn, iż przedmiotowy przepis nie może mieć wprost zastosowania do niniejszej umowy, gdzie strony nakreśliły swoje obowiązki jasno.

Niezasadny jest też zarzut braku dowodu, że strony zawarły umowę sponsorską na warunkach opisywanych przez powódkę, a w szczególności przewidującą dotację dla powódki w okresie do dnia 1 lipca 2015r., bowiem powódka posłużyła się umową podpisaną przez pozwaną, pozwana zaś nie złożyła umowy o innej treści podpisanej przez powódkę. To, że przedstawiona przez powódkę umowa nie zawiera podpisów przedstawicieli ustawowych powódki nie stanowi o jej innej treści lub nieważności, bowiem stosownie do art. 78 § 1 k.c. do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany. Skoro powódka dysponowała dokumentem podpisanym przez pozwaną to oznacza, że doszło do wymiany dokumentów obejmujących treść oświadczenia woli. Pozwana w toku procesu nie kwestionowała, że pod umową znajdują się sfalszowane podpisy osób upoważnionych do zawarcia w imieniu pozwanej umowy. Jeżeli zaś pozwana twierdzi, że treść umowy była inna winna sama wylegitymować się umową podpisaną przez przedstawicieli ustawowych powódki, bowiem z zapisu umowy wynika, iż umowa została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej ze stron. Wobec powyższego przedmiotowy zarzut należało uznać również za niezasadny.

W tej sytuacji apelacja pozwanej podlegała oddaleniu jako niezasadna na podstawie art.385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c.